

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ἡμέρα πανηγύρεως κ' ἐγέθητι, Ἑλλάς...
στοιχηματίζω, Περικλῆ, πὺς θάβηγ ὁ Μελᾶς.
Οἱ Κορδονάτοι ἴσασαν μὲ τὸν Καλλιφρονᾶ
κ' ἔλοι τοῦ κόσμου οἱ λαοὶ ἐπέκθησαν καινά.
Πάλι ὁ Τσελεπίτσαρης πηγαίνει κοῦτσι κοῦτσι
κ' ὡς λάβαρον τῆς ἐκλογῆς σηκώνει τὸ παπούτσι,
καὶ τρέχουν ἀπ' ὀπίσω του δαιμονισμένον σίστην
καὶ οἱ φρουροὶ τῆς τάξεως με γυμνωμένα ἔζην.
Τὸ κάδρο τοῦ Προσθπουργου καὶ πάλιν περιφέρεται
κ' ὕφεται καὶ δοξάζεται κ' ὀμνεῖται καὶ γεραίρεται,
φρονάζουν δὲ ὀπίσω του οἱ χορτασμένοι φίλοι:
«ἐξ μένον κρῶα κ' ἄλαλα τὸν ἀσεβὸν τὰ χεῖλη,
ποῦ τὴν σεπτὴν εἰκόνα σου μηδὼλας προσκονοῦν
κ' ἔμπρός τῆς ἀδιαφοροῦ κ' ἀτάραχοι περνοῦν.»
Ἡμέρα πανηγύρεως κ' ἐγέθητι, Ἑλλάς...
στοιχηματίζω, Περικλῆ, πὺς θάβηγ ὁ Μελᾶς.
Τὸν Κορδονάτων ὁ λαὸς, ποῦ τὸ φορεῖ στραβά,
'στὸ σπῆτι τοῦ Προσθπουργου μὲ φάσφορα τραβᾶ,
καὶ ζήτ' ὁ γέρος τοῦ Μωριζ τοῦ Θεωδωρ φωνάζει
καὶ μπαμ καὶ μπούμ πυροβολεῖ καὶ μάσκουλα τινάζει.
Πρῶτα σοφὸς μπαλωματῆς, κατόπιν Ναπολέοντας,
καὶ τὴν κρῶα τοῦ Μωριζ, κ' ἔτσι πηγαίνει λῶντας.
'Ἄλλ' ὅμως ὁ Προσθπουργὸς δὲν δίνει μὲς πεντάρια
καὶ δὲν ἀνακατεῖται οἱ τούτῃ τὴν ἀντάρα,
καὶ ἂν ὁ Τσελεπίτσαρης σηκῶν τὸ παπούτσι
μὰ δὲν τὸν μέλει καὶ γι' αὐτὸ τὸ σῆκωμα κουκουτσι,
κ' ἂν τριγυρᾷ τὸ κάδρο του 'στουὶ δρόμου, τὸ ἀσκέρι,
αὐτὸς, ἂν εἶπε τίποτα, νὰ τοῦ κοπῆ τὸ χέρι.
Κι' ἂν ὄλα τὰ προγράμματα ξεσηχῶν του Μελᾶ
αὐτὸς οὐδετερότατος 'στὸ σπῆτι τοῦ γελᾶ,
κ' ἂν οἱ κλητῆρες πόλεμον ἐκήρυσαν λυσσώδη
αὐτὸς, ἂν ἔζηρ τίποτα, νὰ τοῦ κοπῆ τὸ πῆδι.
Καὶ ἂν οἱ Κορδονάτοι του ἐπῆρασαν φωτιὰ
αὐτὸς, ἂν ἔζηρ τίποτα, νὰ τοῦ κοποῦν ταῦτιξ,
κ' ἂν λόγος ἔβουγε κακὸς τὸ τῶν ὀδόντων ἔρκος
αὐτὸς, ἂν ἔζηρ τίποτα, νὰ τοῦ κοπῆ ὁ σέρκος.
'Ἄν δὲ ὁ Τσελεπίτσαρης τὸ λάβαρον σηκῶν
ὁ Θεωδωράκης ὅπως πρὶν δὲν βγαίνει 'στὸ μαλακόνι,
μηδὲ τὰ πλῆθη προσφανεῖ, μηδὲ τοῦ πέρνευ λέξι...
οὐδετερότης ἀληθῆς, κ' ἂς βρέξῃ δ,τι βρέξῃ.
'Ἐν τούτοις ὅμως, Περικλῆ, ἀκόμη δὲν σοῦ εἶπα
τὸ τί συμβαίνει κατ' αὐτὰς κ' ἔχει 'στοῦ Σουμαριπά.
'Ὁ κόσμος μπαίνει σπῆτι τοῦ ἀπὸ τὰ παραθῶρα
καὶ τοῦ Κουτροβλῆ γίνονται μεγάλα πανηγύρια,
κ' ἐκείνος βγαίνει σοβαρὸς ἀπὸ τὴν κῆμαρά του,
μὰς λέγει δὲ πὺς κόψιμο θερίζει τέντερά του,
γιατ' εἶναι τὰ νερά κακὰ καὶ βρομισμένα ὄλα
καὶ πάντες κινδυνεύομεν ν' ἀρῶσωμεν τὰ κῶλα,
ἂν δὲ εἰς τούτου μοναχᾷ τὸν ψῆφὸ μας δὲν δώσωμε
ἀπὸ τὸν κωλικόπονο ἴμορρῆ νὰ τὰ κορδῶσωμε.
Κι' ἐνὸς κουθέντα πάντοτε γιὰ τὰ νερά μὰς φέρνει
ἀπλόειν ἕνας ἐκλογεὺς καὶ τὸν καπνὸ τοῦ πέρνει,
κ' ἐκεῖνος, κατακίτρινος ὡς εἶδος καλαμπόκι,
ὄρρῆ μὲ τῆς παντοφλῆαι του καὶ τὸν καταπιάκει,
κ' ἀκοῦνται, βῶι Περικλῆ. ἔξερωντὰ μεγάλα,
ὅταν ὁ ὑποψήφιός μὲς 'στὴν πολλὰ τρεχάλα
χάην τὴν μὲς παντοφλίαν του καθὼς ἡ Σταχτοπούτα,
καὶ ἄλλος κόσμος ἔρχεται μὲ λῆραι καὶ λαγοῦθα,
καὶ δὲς του ζήτω δυνατό καὶ δὲς του τίρι-λίρι,

καὶ μπαίνουν ὄλοι σπῆτι τοῦ ἀπὸ τὰ παραθῶρι.
'Ἡμέρα πανηγύρεως κ' ἐγέθητι, Ἑλλάς...
στοιχηματίζω, Περικλῆ, πὺς θάβηγ ὁ Μελᾶς.
Καὶ τὴν τὸ μπαγλαρωμα τὸ τακτιὸ ν' ἀφήσῃ
καὶ τρέχα 'στὴν Νεάπολι μαζὶ μου νὰ ψηφίσης.

Σύμβουλοι δημοτικοὶ ὑπὲρ πάντας λαϊκοὶ.

Μεσα 'στὴν τόση ζῆλη, 'στὸ τόσο νταβατοῦρι,
γιὰ Σύμβουλο προτεῖνὸν τὸν Σπῆρον τὸν Μερκούρη,
ποῦ τὸ Νοσοκομεῖον δοκίμας διεῦθνε
καὶ ἔρρωστο κανένα 'στουὶ δρόμους δὲν ἀρίνει,
ὅπου φωνὴ νομίζει τὸ μάτι του πὺς ἔχει
καὶ γιὰ τῆς ζένας ἐνομοῖς βάζει φτερά καὶ τρέχει,
μὲ λεβεντιὰ, μὲ γνώσι, μὲ θέλησι, μὲ θάρρος,
καὶ μέσα σ' ὄλα εἶναι καὶ πρῶτος μὰς κομπάρος.
'Ἄσπρο καὶ μὲ τὰ δῶσ σου εἰς τὸν γιατρὸν Μερκούρη,
ἀλλοῖως σὰς πρέπει ζῆλο 'στὴν ῥαχὴ μὲ ταικοῦρι.

Μὰ καὶ τὸν προσφιλῆ μας Κατασίμπλη τὸν πάνω,
ποῦ 'πῆγε ἄρον ἄρον γιὰ φῶνα 'στὸ Παρίσι,
κανένας ψηφοφόρος στιγμὴ μὴ τὸν ξεχᾶν,
καὶ Σύμβουλος νὰ εἶναι σὰν μὰς ξαναγυρίση.

'Ἄσπρο 'στὸν Λεονάρδου, τὸν Μῆστον τὸν γνωστὸ,
ποῦ χαίρετῆ τὸν κόσμον μὲ στόμα γελαστὸ,
ποῦ τάχει τετρακῆσα καὶ τούτος τὰ μαλά,
κ' ὀπόχεται 'στὸν Δῆμον ὀρέμια πολλά.

'Ἄσπρο χρυσὸ 'στὸν Σίμου, τὸν καὶ 'Αποστολίδου,
ὅπου οἱ φρονολόγοι τὸν θεωροῦν στολίδι,
ποῦ ἔχει τὰς ψ υ χ ὡ σ ε ἰ τὰς γλαφυρὰς συγγραφῆς,
καὶ γιὰ καλὸ τοῦ Δήμου θὰ κόψη καὶ θὰ ράψη,
κ' ἂν Σύμβουλος κανέναν τὸ μωρὴν μὲς 'στὴ μύττα
ἀμέσης θὰ τὸν στέλλῃ μὲς 'στοῦ Δρομοκαίτη.

'Ἀκούστε τὴν γνώμην τοῦ ταπεινοῦ σας δούλου
καὶ δώστε ὄλοι ἄσπρο τοῦ φίλου Γιαννοπούλου,
ποῦ δὲν καταπτοῖται ἀπὸ κανέν' ἄγωνα,
κ' ἂς εἶναι μὲ τὸν Ρούκη 'στὸν Παλαιὸν Στρατῶνα.

'Ἄσπρο 'στὸν Κανελλίδου, συντάκτην τῶν «Καιρῶν»
καὶ δημοσιογράφου τὰ μᾶλα σθεναρῶν.

'Ἄσπρο εἰς τὸν Δεικτάκη τὸν χειραγωγιμένον,
ἄσπρο καὶ εἰς τὸν Τούχα καὶ 'στὸν Κωστῆ τὸν Ξένο.

'Ἄσπρο καὶ τοῦ Παρέδρου τοῦ Παππαλεξανδρῆ,
ποῦ στέκει πάντα φίλας σὰν σκύλος 'στὸ μανδρὶ,
κ' εἶναι καὶ φιλολόγος καὶ ποιητῆς συνάμα,
τὸ «Λαγυρῆν» ποιήσας, πολὺ σπουδαῖον δράμα.

'Ἄσπρο καὶ τοῦ Συμβούλου τοῦ Πειραιῶς Σελᾶ,
ποῦ ὀμιλεῖ ἔλγην καὶ κάνει πρὸ πολλὰ,
πῶναι ζωὴ καὶ στύλος τῆς Βιομηχανίας
καὶ ἀγαπᾷ τὸν Δῆμον μετὰ μομονανίας.

'Ἄσπρο εἰς τὸν καθένα, ποῦ ὁ «Ρωμῆος» ἐντέλλεται,
κ' αὐτὸς θὰ ριζῆ ψῆρο σ' ἐκείνους ὅπου θέλετε.